

↳ Brenzovics Marianna

Második Űrodüsszeia

— Mit csinálsz az ég alatt? Nem imádkozol?
— Ő néz engem, én nézem őt.

Anyám felmutat az égre, mely egy fekete anyag, bele vagyok csavarva; magyarázza, hány bolygó sugározza az agyamat, a testemet. Anyám szerint ne gondoljam, hogy a Nap magával visz és feléget, vagy lehúz a Föld és összerág. Ne higgyek abban, hogy a világ feketeségének mélyén van egy pontocska, ami értem csillog, és egy nap majd közelebb jön hozzám, és beragyog — engem, senki mást.

Mi lehet fenn a magasban? Apám nézi az eget, a csillogást. Éjszaka, ha bezárja az ablakot, *olyan, mint az agyhalál*. A nyitott ablaknál sugározzák a bolygók, nem tud aludni a fényben. *Szétsugározzák az agyam, azért vagyok, aki vagyok, másképp nem vagyok, aki vagyok*. Fúj a szél, az előbb nem, apám tapasztalja, szélsőséges az időjárás. Az ő kedélye is szélsőséges, ez szerinte az Uránusz kiszámíthatatlan sugárzásával kapcsolatos. Olyan távoli az Uránusz, lehet, hogy nincs is, mondja, csak ő érzi láthatatlan, de érezhető, kényszerítő hatását.

Október ötödikén születtem, az Uránusz együttállt a Nappal. Kiszegezem az Uránusz képét a falra. Amikor leülök a konyhába enni, a fejem egy vonalba kerül az Uránusszal. A bolygó képe olyan nyugalmat áraszt, ami hiányzik a fejemből.

Mindig a nyugalmat keresem. A kertet járva egyre a köveket, fákat simogatom. Megérintem a fatörzsek érdes felületét, a házam sima falát, a faragott angyalszobor szárnyát. Amikor így járok, szeretném, ha nagyobb lenne az erő, ami magasba emel, mint ami a Föld felé vonz. Jó lenne egy pillanatra nem nyomni a talajt, de feljebb sem lehet sokkal más.

Elképzelem az űrben függő testeket, olyankor csak nézek magam elé. Néha szilaj ugrást érzek a talpam alatt. Sajnos nincsenek nagy ugrások, kiugrás, felugrás egészen a Tejútig, például. Bolygók, szél, föld, vasmag, sorolom.

Lemegy a Nap, lehunyom a szemem, úgy is látom. Nekem tetszik a naplemente, a napfelkelte. Piszkálom a hajam, közben feljön a Hold, ami fenn van mindig, néha nappal is látom. Sem ütés, sem csönd, ahogy feljön. Este villog a tévé, lekapcsolom, nézem a Holdat. Az ablak mögött két csillag látszik, az egyik az Esthajnal, a másik lehet egy repülőgép. Az ég finom szövet, amit benyomnak a dagadt csillagok, gondolom.

Reggel a fényben nem látszanak a bolygók, hanem az égen látszanak a villanyhuzalok, magas betonoszlopon a madárfészek. A szomszéd lilára festette a házfalát, rásimul a diófaág, így nem olyan szörnyű.

Szeretném, ha elvinnének az ufók. Nem konkrét vágy ez, mert nem tudom, léteznek-e földönkívüliek, milyen érzés velük lenni, hova vihetnek. Vannak elérhető vágyaim, például: elől érjenek össze a fogaim, ne legyenek tanár, szokjak le a hajpizskálásról. Ezek a gondolatok, ha lehet ezeket gondolatoknak nevezni, jelennek meg 2010. április 14-én, este 20 óra 40 perckor, komputerem első, hófehér oldalán. Holnap folytatom.

Holnap van, hullámos az ég, ráfekszem, a testemet finoman le- és fölengedi, csak a szemem mered a kertemre, teli kíváncsisággal és szomorúsággal. Mi lehet ott lenni, a kertben, ha nem látszom benne, mert nagyon fenn ülök?

Befekszem a fűbe, összeszínez a zöld, a körül lesüllyed, középen én, a szétszűrözött. Nem *legyőzött, bilincsbe vert szörnyetegnek* érzem a földet, inkább megnyugtat ez a jó szagú alázat, a mélyről jövő mohóság. Kő, lágy omlás, amint hangosan veszem, engedem a levegőt. Viszket az arcom, unom a fűvet, a *belefekvést*, felállok, előtte még térdelek, kitarottan tétovázom, de nem csókolom a föld morzsolható felületét, örömkönnyek, hevület bennfagyva, az ég tetszik, mert fényes. A túszerű fénypontok a fejem fölötti feketében, ahogy átszakítják a burkot. Az ég üveg-bura, képzelem, mely rámborul, benne fák, eső, havazás.

↳ Jász Attila

Orvosi esetek

Álom
(Zen történet)

Az álom néha fáj. Néha fájdalmasan valós. Egy valós férfiról szól az ismert zen történet, aki azt álmodja, az utcán sétál éjszaka, és hirtelen egy pénzzel teli erszényt vesz észre a földön. Megpróbálja felvenni, de nem mozdítható, oda van fagyva az utca jegéhez. Mentő ötlete támad. Levizeli a fagyott erszényt, megolvasztja a jeget. Kiderül, hogy ez nagyon fájdalmas mozdulat, ahogy venné fel. Erre felébred, a tiszta, csillagos ég helyett szobája üres falai bámulnak rá vissza. A fájdalom forrása az ujjai közül buzog elő. Nem érti. Miért igyekszik letépni éppen herezacskóit a húgytól lucskos lepedő felett.

Ezért

Egyenesen a kútból húzták, hozták ide, ahova levitt magával egy demizson bort, és cigit is, de részegen már nem tudott visszamászni. És a tűzoltókat kellett kihívni. Ám a néni nem akarta beengedni őket, be kellett törni az ajtót. Aztán szegény J. bácsit visszahozták megint az intézetbe. A falubeliek diliháznak hívják. Pedig az öreg valaha teológiát végzett. És néha szokott a templomban prédikálni, ha a pap nem volt még vagy már ott. Nagyon szépen tudott beszélni, rá se lehetett jönni, hogy valami nincs rendben nála. Mindig nagyon kedves, ezért hamar kiengedik megint. Aztán a felesége is hamar bekerül újra. Nem bírja egyedül, meséli a J. bácsi, ezért menekül néha a kútba.

Egyetlen

„A keletkezés és az elmúlás egyetlen csoda.”
(Kemény Katalin)

Képzeljétek, nem öregszem, orvosi rejtély vagyok, tizenhat éves királylány, hat kilót nyomok, a tejfogaim is megvannak. Nem beszélek, és talán ezért sem öregszem, bent rekedtem valahol az élet féltitkos szobájában.

Az öregedést szabályozó génem hibás, mutáción esett át, így mondják a tudósok, akik folyton vizsgálják. A szüleimet megismerem, ám a csontjaim már legalább tízévesek. Beszélni tényleg nem tudok, agyam fejletlen, akár egy csecsemőé.

Az orvosok az örök élet kulcsát keresik, amit isten jól elrejtett bennem. Mágneszár inkább. Hisz túléltem már szélütést, gyomor-fekélyt, daganatot, rákot. Nem tudják, hogyan, meddig. Én se. De élek. És nem öregszem.

Megszokás

mottóhaiku
(i. m. Kemény Katalin):
*Az élet csoda,
csak meg kell szokni. Kár, hogy
addigra vége.*

A boldogság, az milyen állat? Azt ismered, hogy utállak. Kívánlak. Ennyi. Enni meg inni kell, az egyértelmű dolog. Valami kis rést találni. Hátha.

Szivar illatos teste száll. Napi fél szál esténként. Esetenként a füst súlya jól fordít nappali és éjszakai világaink között. Félsz, nehogy ott rekedj az álomközben.

Néha hasonlítok önmagamhoz, néha meg nagyon nem. Még értem a saját viccem. Éberalszom. Váratlanul meghal egy ismerős kislánya. Mennyi időnk van megszokni a csodát?